

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

Dato: 1. oktober 2012

/ J.nr. 2012-5632

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 3. september 2012 følger hermed social- og integrationsministerens svar på spørgsmål nr. S 424 (alm. del).

Spørgsmål nr. 424:

"Ministeren bedes kommentere henvendelsen om international adoption, jf. SOU alm. Del – bilag 394."

Svar:

I henvendelsen kritiseres det danske internationale adoptionssystem for at være utidssvarende, og der efterlyses en gentænkning og reformation af lovgivning, praksis og etik, hvor den danske stat i videre udstrækning drages til indtægt for formidling og administration af transnationale forflytninger af "små globale medborgere", som børnene beskrives af forskerne.

Det vil altid kunne diskuteres, hvorvidt international adoption er den rigtige løsning for et barn. Er der gjort tilstrækkeligt for at hjælpe barnet og dets forældre i oprindelseslandet eller kunne der være gjort mere?

På internationalt plan gælder et subsidiaritetsprincip, der medfører, at international adoption først bør finde sted, hvis der ikke kan findes en egnet familie til barnet i dets oprindelsesland. Et princip, som vi tager meget alvorligt i Danmark.

I Danmark har vi en lang tradition for international adoption, hvor formidlingen varetages af private organisationer, der er blevet akkrediteret til dette arbejde. Baggrunden for dette har været et ønske om, at formidlingsarbejdet udføres af få højt kvalificerede og erfarne private organisationer i henhold til offentlig akkreditering og under offentligt tilsyn. Samtidig er staten ansvarlig for godkendelsen af kommende adoptanter, hjemtagelsesbesøg og til dels for PAS, Post Adoption Service.

I Danmark er der akkrediteret to adoptionsformidlende organisationer, AC Børnehjælp og DanAdopt. Det forhold, at vi i Danmark har private organisationer, gør, at de godkendte adoptanter har en valgfrihed, som ikke ville eksistere, hvis formidlingen alene var et statsanliggende.

Danmark har tiltrådt Haagerkonventionen af 29. maj 1993 om beskyttelse af børn og om samarbejde med hensyn til internationale adoptioner. Dansk lovgivning er indrettet således, at vi overholder vores internationale forpligtelser, hvilket ligeledes afspejles i de formidlende organisationers akkrediteringsaftaler. Derudover deltager vi løbende i forskellige internationale fora, således at vi på internationalt plan kan være med til at sikre, at international adoption foregår både lovligt og etisk forsvarligt.

I forhold til adoptionsformidlingen bemærkes, at Danmark generelt er tilbageholdende med at tillade formidling fra lande, som eksempelvis på grund af naturkatastrofer, krige eller uroligheder er i en undtagelseslignede tilstand.

Som eksempel kan nævnes Haiti, hvor danske myndigheder straks afviste adoption som middel til at hjælpe det kriseramte land. Baggrunden herfor var, at formidling af børn til adoption normalt ikke kan påbegyndes i et land, der er ramt af en naturkatastrofe. Adoption skal altid ske med en grundig inddragelse af barnets forældre og myndighederne i barnets hjemland.

Efter en naturkatastrofe er det vigtigt, at myndighederne i landet får mulighed for at bruge alle ressourcer på at hjælpe befolkningen bredt og bl.a. sikre, at børn bliver genforenet med deres forældre, søskende og øvrige familie, hvis det overhovedet er muligt.

Det var myndighedernes vurdering, at den bedste støtte til børnene fra Haiti på daværende tidspunkt var humanitær støtte, sådan at børnenes basale behov for mad, lægehjælp m.v. kunne dækkes.

De seneste år har den danske adoptionspraksis ændret sig, sådan at der er større åbenhed i adoptioner og større forståelse for barnets baggrund, end der var tidligere. Under de adoptionsforberedende kurser, der blev indført i 2000, bliver de kommende adoptanter forberedt på barnet og dets baggrund, herunder kultur og nationalitet, og på, at forhold i barnets fødeland kan være noget, som barnet og adoptivforældrene bliver berørt af.

Erfaring viser, at rådgivning på et tidligt tidspunkt efter adoptionen ofte er brugbar for mange adoptivfamilier. I tiden efter adoptionen er det langt fra ualmindeligt, at adoptivfamilier i større eller mindre omfang oplever udfordringer. Måske er der nogle hverdagssituationer, som man ikke kan få til at fungere, eller familien kan komme i tvivl om, hvorvidt den vigtige tilknytningsproces er i gang.

I årene 2007-2010 gennemførtes derfor et satspuljeprojekt, hvor adoptivfamilier kunne få rådgivning, efter adoptionen var gennemført. Evalueringen af det første projekt viste, at ordningen var en stor succes. Derfor blev der igen i 2012 påbegyndt endnu et midlertidigt rådgivningsprojekt, som forhåbentlig kan være med til at hjælpe endnu flere familier.

Jeg har i øvrigt noteret mig de to forskeres synspunkter, som vil indgå i de løbende overvejelser på området.

Karen Hækkerup

/ Trine Hede